Nota insupr: qd etsi ab aliquibus Dus Thas nobis in hac sentea sarius videat; ex dictis satis ostat, nobis favere, qd ipsy legenti ostabit, 2o de aã, text. 7o. Quare si alicubi affirmet esseg dqui ab existeã, intelligendus é de distione raõis; ñ autz reali; qd ad veritatz pponis sufficere evincitr ex ipso Do Tha Pr Losada, hic, no 87. Alij Dij Thg intpretant de existea acva, qz sane ab essea ~~Divina~~ dquit. Alij dicunt, qd cy loquit de essea, et existea ut disctis, ñ loquit de illis in eody statu, et sũ. Nota deniq, falsó tribui Atli qd dicat esseg eẽ cãg existeg: ng in loco ad id allegari solito sm docet fig eã cãg existeg opoti; qd et nos fatemur, sicut etig fig dqui indqte á opoto, ꝑinde q ab ejus existea; ñ tñ docet, esseg totius eẽ cãg existeg totius, ꝑinde q ejus esseg ab ejus existea dqui; qd erat opus ut nobis eẽt sarius. Qui ꝑ nobis stat in 2o de aã text. 27

DISPUTAO 4a. DE ENTE SUBSTANTIALI ET SUBSISTENTI

SECo 1a. QUID ET QUOTUPLEX SIT SUBSTANTIA?

Substaã sumi solet ꝑ essea; et ita acns sug het substag. 2o ꝑ entitate; et ita etig acns e substaã, quatenus entás é. 3o ꝑ subsisteã. 4o ꝑ eo qd accideĩbs

subs-

substat. Very acceponẽs istg impprig ss, nec 3a ad mentg é Atlis, qui subsisteg ignoravit, et 4a Dey excludit á raone substag. Quare stricte sumit ꝑut accidei opponit, definit q ens pr se; sicut acns ens in alio. Sy per se quomodo intelligi debeat, ut oi, soli, et sempr substag oveniat, ñ satis ostat intz AA. Placet explicaõ Doct. Spinulg, qui substag inquit, eẽ ens pr se, hoc é, qd ñ advenit enti opleto, sd ad summy inopleto, ut cy illo substag opletg ostituat.

117 Substaã sic explicata sufficientz ab accidei dquit: ng hoc advenit enti opleto, et licet inopleto adveniat; ñ tñ ut cy illo substag opletg ostituat. Ovenit etig õi, et soli substag: ng Deus, Angelus, et alig substag simplices (si qug sint) nulli enti opleto adveniunt. Maã, fra, et uõ substaalis ñ adveniunt enti opleto phycé, sd fra mag advenit, qug inopleta é in linea phyca, ut cy ipsa toty ostituat. Quomoõ autz uõi hypostaticg, et Verbo Divino oveniat, ex mox dicendis patebit. Jam go substaã alia é increata, qug é Deus; alia creata, qug vl é spiritualis, ut Angelus, vel maalis, ut corpus, vl mista, ut hoõ: de quibus alibi agemus.

Dividit etig in 13, et 29:

illa

illa ē, quæ nec ē in subto, nec de subto dicit: et hæc ē ōis singularis substā, quæ dat ā ptezei. 2ª ē, quæ n̄ ē in subto; de subto tn̄ dicit: et hæc ē ulis substā, quæ inferiora hēt de quibs pdicat. Demū alia ē cpleta, quæ ad aliq n̄ ordinat; alia incpleta, quæ ad cplendū aliq ordinat.

Proprietates substæ ss: 1ª n̄ eē in subto: hæc cvenit substæ cpletæ, n̄ incpletæ. 2ª: pdicari uvoce: hæc cvenit substæ 2æ, n̄ autē 1æ. 3ª ē sigficare hoc aliquid; hoc ē, rē singularē: hæc cvenit substæ 1æ, et n̄ 2æ. 4ª: n̄ habere cẽarij: hæc cvenit substæ cpletæ, quæ cū in subto n̄ sit, ā subto expelli n̄ pōt.

Substæ vō incpletæ psise qua substā ē, cvenit etiā; licet n̄ cveniat ei, qua talis substā: ngex dictis in phyca, fra una aliā expellit. 5ª: qd eadē pmanens suscipere possit cẽarij: siquidē hoō jam calidus, jā frigidus, jā sanus, jā eger ē. Hæc n̄ cvenit Deo. 6ª: n̄ suscipere magis, et minus hoc ē, extensive in raone substæ; n̄ autē intensive, cū substā augeri possit, et minui. Ex quibus vides pprietates istas n̄ eē 4º mōō, quā n̄ cveniunt ōi, soli, et semper substæ. Vides 2º: dari substāas ab accidētibs distictas, qd ex August.mo Eucharistiæ Sacramto fit planū, cū destructā substā panis, maneant ibi accidēa.

sec.

SEC. 2ª QUID SIT ET IN QUO SUBSISTEA CSISTAT?

Noto 1º qd essea (quæ p nunc idē ē ac substā, seu nāā) ā Græcis dicit Usia unde tres Divinæ Personæ hoousion, id ē, ejusdē naæ. Noto 2º qd hypostasis accipiebat olī p nāā: ideo Græci in Deo negabant hypostases. Nunc autē ex detraone Ecclesiæ sumit p eodē ac subsistea. Noto 3º qd substā spiritualis essealitē cpleta, dicit persona, et suppotū; substā vō n̄ intlualis essealitē cpleta, dicit sōm suppotū, qd ut vides, latiūs patet quæ psona, cujus abstractū ē psonalitas; abstractū vō suppoti ē suppotalitas. Subsistea ē abstractū cveniens suppoto, et psonæ. — Aptius lege Intlualis

Noto 4º qd Psona definit cnitē cū Boetio: raalis naæ individua substā. Hoc ē, substā spiritualis ultimō cpleta: subsistea vō definit: cplemtū substæ ultimū, reddens naā incōnicabilē alteri ut suppoto. Quare effus fralis subsistæ ē naā trare, et cplere; 2arius autē ē reddere naā incōnicabilē alteri ut suppoto. Jam gº cū suppotū, et psona sit ccretū dicens p maali substæ, seu naā, seu totū ex māā, et fra, et uone (sic enī in psenti accipit) et p frali subsistæ; quærit: quid subsistea ulis superaddat substæ? Nil entitatis addere in-

Di-

Divinis, certų é, ppħ summę Dei pfeonę. Unde-
lis tota ad subsistęq creatę devolvit.

Dico ucé: subsistea creata ńé aliquid povų, rā á naā disc-
tų, nec fra ostituvé stat in ngāvo; sd é ipsa naā
realiħ opleta, á qua s͂m pr raonę dquit. 1a pars
é oā onę Nrorų. suadet cų Schotistis: ń ss multi-
plicandę entitates sine necessitate; sd nulla é ne-
cessitas illius entitatis povę, á naā disctę, ut osta
bit soluone argumtorų: g° 2°: essea oā Nros Ht red-
dit existens pr existeq indisctę ab essea: g° et sub-
sistens. 3°: psona, et induų ssidę, ex recepta Boe-
tij definione; sd induų é tale absq aliquo povo disc-
to á pdicatis rei: g° 4°: naa opleta in eā rdd̃it in-
onicabilis (oā Adversarios) alteri naę absq moō
superaddito: g° siliħ

2a pars é oā Schotistas, et plu-
res ex Nris. suadet 1°: raō psonę é raō indui;
sd raō individui ństat fra ostituvé in aliquo
negavo, ex dictis in loga, et ex dictis ubi de at-
tributis entis: g°. 2°: subsistea in Divinis ństat
in negavo: g° nec in creatis. 3°: subsistea Verbi
supplet munus subsisteę creatę in hunitate pr
uonę cų illa; sd nequit pr uonę supplere munus
careę uonis, eó qd munera utriusq sint oadicto-
ria: munus enį careę unionis é reddere hunitatę
ń

ń unitę suppôto Divino; uonis autę é oā: g°

3a oclu-
sionis pars, qę oā oes é, defendit á sapmis Da-
moel, Tomasino, et Barbai, licet in moō eg de-
fensandi discrepent. Ego vō sic eg p̂bo: fide cer-
tų é, dari subsisteq; sd hęc ut p̂bavi, ń é aliquid
povų á naā disctų, nec é fra ostituvé aliquid ne-
gavų: g° é ipsa naā realiħ opleta. 2°: subsistea
in Divinis ń é aliquid povų á naā disctų, nec
é fra ostituvé aliqd ngavų; sd é ipsa naā Dinā
realiħ opleta, quę oā meliorę Theologorų ptę,
sm̃ dquunt pr raonę á Psonalitabs: g° pariħ
in creatis. Et hinc vides: quomoō oā nrā pria,
veritas de Misterio Trinitatis elucescat, p̂ qua,
sicut p̂ veritate Misterij Incarnaōis, laborat
hęc Philosophia.

Quod veritas Misterij Incarnaō-
nis aptius oā nra pria explicet, patet: qā in
nris prijs naę habere p̂prię subsisteq, é naę eē
pr se ulmó opletę, eē sui juris, se regere, alteri
ń eē additę, et habere raonę totius; atqui hu-
nitas assupta á Verbo ń é se sola opleta; sd ab
ipso Verbo oplet: ń é sui juris: nę é Verbo addi-
ta, nec hēt raonę totius: g° ń hēt p̂prię subsis-
teq: g° cų ulmó naa huna opleat á Verbo, pr il-
lius subsisteq subsistit. Et en, quomoō naā hu-
na

na, cū nil rē vā careat; caret tn̄ ppria subsis-
tea, n̄ utiq pr̄ defū alicujus qd ad illius pfeo-
nē ptineat; sd pr̄ additionē alicujus, qd ē supra
hunc nāg, ut totidē verbis inquit Dūs Thas 3a
pte, quæst. 4a art. 2o ad 2ū.

4a demū solutionis pars
suadet: quæ diversis definiobs definiunt, dquunt
frē; sd nāa opleta, et subsistea diversis definiobs
definiunt: gº 2º: frē dquit ulmū oplemtū nāg ab ip-
sa nāa opleta; sd subsistea ē ulmū oplemtū nāg: gº
frē dquit ab ipsa nāa opleta, n̄ utiq ut frē opleta
qā sic ipsiū dpstū involvit, sd ab ipsa nāa opleta, specifi-
cavè, et 2ū se, mōo quo aal hois dquit à raali; n̄ tn̄
ut frē ē aal hois; sd ab ipso 2ū se, et specificavè sup-
to, mōo alibi explicato. Deniq in xpto Dn̄o ē nāa
huna; sd n̄ ē subsistea huna: gº subsistea et nāa
dquunt; sd n̄ rē, ut pbavi: gº

SOLVUNTUR ARGUMENTA

Objis 1º: subsistea ē oplemtū nāg; sd oplemtū d-
quit à nāa, cujus ē oplemtū: gº 2º: quæ rē sepa-
rant, rē dquunt; sd nāa rē separat à subsis-
tea[+]: gº Ad 1ū dquo mj: ē oplemtū phycū, ngo; me-
phū, sdo; et ē ōā ad mj. Patet solūo in existea,
quæ ut vidimus, sā aliquos, ē ulma aulitas, et
oplemtū nāg in eē existeis, quin dquat rē à nāa

[+] Nam verbū Divinū nāg asumpsit et n̄ subsistenē

Pa-

Patet etiā in induaone, quæ ulmus ē gradus me-
phus, oplens raonē individui, à quo rē n̄ dquit.
Patet insupr̄ in substea Divina abta, et oni tribs
Psonis, quā plures Theologi cū Dre Eximio ad-
mittunt, atq etiā in substeijs relavis, quas fide
fatemur.

Ad 2ū ngo mj, et dquo 1ā ptē inclusē: as-
sumpsit nāg hunc pr̄ se, et indpdr̄ à verbo opletā,
ngo; opletā pr̄ ipsū verbū, sdo. Dquo etiā 2ā ptē:
n̄ assumpsit subsistenē; lū n̄ phycè, et exclusivè, ngo;
lū n̄ frē, et mephē, sdo. Verbū Divinū n̄ assump-
sit subsistenē creatā; n̄ qnus hoc sigficat, creatā
substeā eē aliquē entatē povā, quæ à verbo n̄ sit
assumpta: qā ex Patribs, sā docnē Apostoli, verbū
assumpsit oīa, quæ erant in nobis, excepto pecca-
to, et ignoraā; sd qnus nāa huna cū oī sui per-
feone pova, quæ hēt in nobis, assumpta à verbo
n̄ habuit raonē existeis in se, raonē totius, et
ulmò opletē indpdr̄ ab illo.

Ex quibus vides sepa-
raonē intr̄ nāg, et subsistenē n̄ eē phycē, qualis
ē intr̄ arborē, et ramos pscisos; sd fralē, et mephē,
qualē intr̄ āal, et raale in cāu pscisiois n̄ nulli
osiderant, de quo vide dicta in Loga. Nāa gº
quæ si in se, et indpdr̄ à verbo existeret, raonē
habe(ret) subsisteis, qā raonē totius haberet, hæc

ea-

eadẽ, intrĩce eadẽ, dũ aſsumpta ẽ à Verbo, raõnẽ subsisteis in se n̄ habuit; n̄ q̃a ei aliquid defici-at; sd q̃a unita Verbo, raonẽ totius ultra n̄ habu-it, nec fuit à se ubnó ɔpleta, cũ ulterius à Verbo ɔpleret. Explicat hoc ipsũ exẽplis, in quibus moni-tos vellẽ n̄ adeſse idtatẽ, sd silitudinẽ sufficientẽ ut quẽ in ẋpto ssfacta, pcipiatis.

Sit 1.º ex dictis in-loqa: pp.º ẽ qddã totũ, qd p se, et indpdẽ ab alijs sta-re p̄t, et si ɔjungat cũ alijs, quin aliquid amittat, desinit ẽẽ totũ, et fit pars syllogismi. Sit 2.º aqua re-plens amphorã, raonẽ het totius; si võ p̄jiciat in mare, totũ desinit ẽẽ, et fit pars, n̄ p̃ detractio-nẽ alicujus; sd p̃ additionẽ ulteriorẽ. Id ipsũ ɔtin-git in q̃titate. Sit 3.º in nuõ 6 in quo 6.a unitas habet, et raonẽ 6.ẽ et raonẽ ulmẽ; si võ altera ei superaddat; unitas desinit ẽẽ ulma, sd n̄ amittit raonẽ 6.ẽ. Sic g.º naa huna, quẽ si separata exis-teret, p̄priã haberet subsistẽ, q̃a raonẽ totius ha-beret, illã n̄ hẽt, dũ Verbo unit, q̃a p̃ additionẽ novẽ pfeonis, quin aliquid proprii amittat, desinit ẽẽ totũ, et fit pars hujus ɔpoti Theandrici ẋpthus.

Ast né Adversarij id arbitrarie dictũ putent, lege D. Aug.ⁿ. serm. 8 de verb. Apost. D. Thõ 3.a pte, quẽst. 2.a, art. 2.º ad 2.ũ et ad 3.ũ; et art. 5.º ad 1.ũ. Et 1.a pte, quẽst

29 art 1.º ad 2.ũ, et quẽst. 75 art. 2.º ad 1.ũ, et 2.ũ. Et iterũ ɔsule 3.a pte quẽst. 4.a art. 2.º ad 2.ũ. Et si rẽ totã explicatã velis, adi sapmũ Magrũ cap. 211, ubi inter alia, hẽt hẽc: ɔsiderari oportet qd hẽc nomina, Psona, hypostasis, et suppõtũ inte-grũ qddã designant; n̄ enĩ p̄t dici qd manus, aut caro, aut quẽcũqẽ aliarũ ptiũ sit psona, vl hypos-tasis, aut suppõtũ; sd hoc totũ, qd ẽ hic hoo... Est etiã ɔsiderandũ qd aliquorũ ɔjunctio p̃ se ɔsi-derata, qdoqẽ facit aliqd integrũ, sicut in lapide ɔmixtio 4.or elemtorũ facit aliqd integrũ: unde il-lud qd ẽ ex elemtis ɔstitutũ in lapide, p̄t dici sup-põtũ, vel hypostasis, qd ẽ hic lapis.

Post pauca p̄sequit.,, si ɔpõo autẽ elemtorũ in aali n̄ ɔsti-tuit aliqd integrũ, sd ɔstituit ptẽ, scilicet, corpus, neceſse ẽ aliqd aliud ad ɔpleonẽ aalis, scilicet, aa: unde ɔpõo elemtorũ in aali n̄ ɔstituit suppo-tũ, vel hypostasĩ; sd hoc aal totũ ẽ hypostasis, vel suppõtũ. Nec tñ p̄ptẽ hoc minùs efficax ẽ in aali elemtorũ ɔpõo, quẽ in lapide; sd multò am-plior, q̃a ẽ ordinata ad rẽ nobiliorẽ. Sic igit in alijs hoibus, imó aal corporis ɔstituit hyposta-sĩ, et suppõtũ, q̃a nil aliud ẽ p̃ter duo. In Dño autẽ Jesu p̃ter aĩã, et corpus, advenit 3.a substãa, scilicet, Divinitas. Neqẽ ẽ seorsĩ suppõtũ, vel hy-

pos-

,, postasis, sicut nec Persona, id qd ex corpore, et aã
,, ẽ ostituty; sd suppoty, hypostasis, vl Psona ẽ id
,, qd ostat ex tribus substaijs, corpore scilicet, aã,
,, et Divinitate ,, Hactenus Dus Thas, qui p̃ nobis adeo
clare militat, ut ulteriore explicaoe n̄ egeat

Objs

2o, et sml instas: qã naã huna fuit unita ver-
bo, amisit raong psong, quq haberet, si eẽt á
Verbo separata: gº verby Diviny amisit etiq rao-
ng psong unity hunitati: gº nulla ẽ in xpto
Psona, oã fidq. Ngo coñq cu Dº Tha citato Ops. et cap.
qã verby n̄ amisit raong totius, nec pñ uong
raong habuit ptis, cu ab hunitate nec opleat,
nec pficiat, qã ob infinitq sui pfecoñ incapax
ẽ pfecois suscipiendq ab hunitate, qq pr uong
ad verby, ab eo ulterius oplet, et pficit, unde
raong habuit ptis, n̄ totius. Ofirmari id pt ex
Dº Augno serm. 33 de temp. et ex Dº Paschasio
lib. 2º de spu sancto, cap. 4º et ex Hugo á sto-
victore tom 3º apologiq de verbo Incarnato,

q. 7a

Dices trñ: Psona Verbi consumpsit Psong hu-
nitatis, et ex Dº Paschasio, et Innocentio III ostat
in quadq decretali: gº Psona hunitatis ẽ aliqd
q naã discty, cu naã osumpta n̄ sit; sd asumpta.
Resdeo ex Dº Tha 3a pte, qes 4a art. 2º ad 3y, dis-
guen-

quendo ans: osumpsit p̃prie, ngo; imp̃prie, odo.
Audi Doctorq Dicentq, qd osumpsisse sibi n̄ impor-
tat destruong alicujus qd prius fuerat; sd iy-
peditiong ejus qd aliter ee pt: sic eni huna naã
n̄ eẽt asumpta á Divina Persona, naq huy-
na p̃prig psonalitatq haberet. et p̃ tanto
dicit psong osumpsisse Psong, licet imp̃prie
qã Psona Divina, sua uone impedivit, ne
huna naã p̃prig psonalitatq haberet.

Objs 3o

Verby Diviny asumpsit naq hung pfectq, et
opletq; sd naã huna ita pfecta, et opleta ẽ subsis-
tens: gº 2º: naã singularis, et indua ẽ in se, et
pñ se pfecta, et opleta; sd naã huna in xpto
ẽ singularis, et indua: gº Ad 1y dquo mq: asump-
sit naq hung pfectq, et opletq psupone ad asup-
tiong, ngo suppoty; pfectq, et opletq pñ ipsq asup-
tiong, subdquo: á se, et pr se, ngo; á Divino verbo,
odo. Naã huna asumpta á Verbo, n̄ prius fuit
separata, et postea fuit asumpta; sd in ipso ins-
tanti creaois asumpta fuit á Verbo, ut docent
Stus Leo cũ Catiquem Damascenus, et Fulgentius
apud Pq Vasques, tom 1o in 3q ptq disp. 33 cap. 1º

Ad 2y

ngo mq, de oi naã singulari, et indua, qq n̄ hoc ip-
so qd sit singularis, et indua, á se, et pr se suy
het

hēt ɔpletu̅, ut nos docet D.us Thas 3a pte, quest. 2a art. 2o ad 3m, et art. 3o ad 2m. Dices: si subsistea nil ē supra naā, idq erit hunitas, ac hoō; sd hęc ppo ē vā: Verbu̅ assumpsit hunitatē: go et hęc: Verbu̅ assumpsit hoē: qdoquidq nomine abstracto humanitas, et ɔcreto hoō idq ex pte rei sigficat. Ng mg: licet enī o†im vox hoō sigficat naā hunā, ñ utcuq, sd in ɔcreto, et ut ē ultmō ɔpleta, et pfecta, ṗinde q subsistens; vox autē hunitas sigficat naā hunā pr se ñ ultmō ɔpletā; sd ut ait Mag.r Barbai, indifferentē vel ut sit totu̅, vel ut sit pars.

† vox hoō, et humanitas idq significarent: modo tamen vox hoō,

Scienī uniat alicui pficienti, hēt raonē ptis; si vō existat sola, habebit raonē totius. Nota: qd ā pte rei ñ dat abstractu̅ hunitas, sd vel hoō; vel naā hunā, alicui pficienti unita. Hinc ad inclusē ɔentis vīȷ ē qd ex pte obti idq ē hoō ac hunitas; ñ tn ex pte mōi sigficandi, qd sufficit ut licet 1a ppo possit vere dici; ñ tn 2a; qd in pluribus alijs ppobs fit manifestu̅ ā Theologis: ng hęc vg. Deus ē hoō ē vā, et ut talis stabilita ē in multis ɔcilijs: hęc autē alia: Deus assumpsit hoē ē falsa, et ab Inquisitionis tribunali correctus fuit Ludovicus vivens eā frequentē usurpans: et licet Ubadingus, et Martinus illā ā censura immunē judicent; variē sentit Muniesa.

Pro loquonibs

quę

quę pī ɔnicaonē idiomatu̅ fiunt, observa, ñ admitti ā Theologis pī nomina abstracta, sd ɔcreta, ne in mōō loquendi ɔfusionē aliquē ~~ooo~~ naāru̅ admittant: ideo ñ dicit hunitas ē Deus ē oīpotens &c; bene vō dicit: hoō ē Deus ē oīpotens &c. Nec itē admittit in sū reduplicante: vg. Deus ut Deus ē hoō: hoō ut hoō ē oīpotens &c. Nec itē admittit loquo oī† exotica et ñ usitata ā Patribus, et Theologis, licet aliunde exponi queat in sano sū. Nec itē quę in mōō loquendi coincidit cu̅ voce Hęreticoru̅: et ideo hęc ppo Deus ē creāā ñ admittit, qā Ariani verbo Divino raōē sui tribuebant ēē creāē, qd ē falsu̅, et hęreticu̅, licet verbo ut ē hoō id ɔveniat.

Obs 4o: naā hunā assumpta ā Verbo hēt raonē ptis; sd pars dicit relaonē ad aliē ɔptē: go Verbu̅ Divinu̅ ē pars, ɔā D. Aug.nu̅ ɔquo mū: dicit relaonē ad ɔptē detrate, ngo; ad ɔptē vl extriū, ɔdo; et ngo cōē. Raō ptis sonat imperfeonē, et pfectibilitatē, quę raōē infinitē pfeonis rugnat verbo: unde raonē ptis ñ hēt; secūs ē in naā huna, quę ā verbo ɔplet, et pficit: unde hęc pt raonē ptis habere. Pars go ñ dicit detrate relaonē ad ɔpartē, sd ad extriū, vl triū, vl ptē: sicut licet in frequenti sigficaone ɔpoō sit ptiū aduñaō; in Misterio tn Incarnaois ñ ptiū, sd extrorū denotat ɔjunctionē, ut observat Conic. disp. 7a.

Ne-

Quid id sīn reqpit. Nec. opo hec petit inpfeong extrory ut ex illis fi
Sīn ꝓpto quod ē mg
datuny p̄ se. in rāoē aūs, et pōg quale ostituit
maā cy frām̄to p̄ toto, q̄ ē tale in rāoē haben-
tis, et habiti, qd ē uny merito á Patribs ineffabile
nuncupaty.

Obs 5º: si nil povy deficit nag hung,
in ꝓpto erit subsistea, sicut in nobis, sd hoc n̄ igº.
2º: hunitas unita verbo. n̄ ē naā totalis, sd ptialis. Renij hbet ramy
sd naā ptialis n̄ ē alia simpliciꝫ ab ea, cui unit, ut Fohies; d ßarti
patet in naā rū corporis: gº. Ad 1ᵐ ngo mg: in nobis
ē substaā p̄ se, et indpdꝫ ab alio opleta; n̄ ita in
ꝓpto, cy á verbo opleat. Ad 2ᵐ ut vitet' equivocāo,
dquo mg: n̄ ē totalis, si ly totalis majoris supra
maaltr
nag appellet' ngo, si appellet fr, odo. Est dicere:
naā que totalis ē in ēē nag, et cui nil deest ad sui
pfeong, ē ptialis, seu pars ꝯpoti ꝓptus; n̄ autꝫ
naā ptialis, seu cui aliquid deest ad sui pfeo
ny, ē pars ꝯpoti ꝓptus: sic eny licet aal sit pars
hoīs, n̄ tn̄ ē naā ptialis.

Obs 6º: si rāo psong staret
in hac ꝯstitutione, que explicuimus, n̄ opus erat scilico
ꝯa Nestoriy, ut ꝯvinceret', in ꝓpto n̄ ēē duas per
sonas. 2º: ex nrā sentea sequit', qd ꝓptus n̄ sit
uvocē hoō nobiscy: ng psonalitas, qꝫ ꝓpty ꝯsti-
tuit, hoġ ē eterna, et Divina. Ad 1ᵐ omissis alijs,
dquo ans: n̄ opus erat Ꝉl, si Nestorius admisisset
uo=

uong subslꝫ in ꝓpto, pmitto; si illꝫ n̄ admisisset,
ut n̄ admittebat, ngo. Ad hoc potissimy facty fuit,
ut uong subslꝫ, que negabat Nestorius, statueret.
Lege D. Thꝫ 3ª pte, quęst 2ª art. 6º. Ad 2ᵐ ngo
ans cy Dº Tha. citato supra opusculo: qā uvocāo
n̄ dicit' 2ᵐ maale; sd 2ᵐ frale vocis sigficaty: sic
licet aal hoīs maaliꝫ sit raale, et n̄ ita aal equi;
uvocē tn̄ ꝯveniunt in rāoē aalis, qā rāo sigficata
p̄ illud nomen adaptabilis ē illis eodē titulo, et
rāoē. sic etiā in cāu

Obs 7º: ex Dº Epifanio in 7ª
synodo gnāli, actione 6ª ubi: Hęretici errant qā nil
aliud agunt, que ut ostendant nag, et hypostasiꝫ
idē ēē; qd sane inꝫ se differre veri Ecclesię catho
licę alumni cognoscunt et adē hēt Stus Damasce
nus lib. 3º de fide, cap. 3º et Virgilius lib. 2º ꝯa
Eutiquetꝫ: gº naā dguit' á substeā. Dquo oens: dis-
guit' á subsistea aliena, odo; ꝓpria, subdgº: rū,
ngo; fr, odo. Hęretici errant, qā nag hung in ꝓpto
n̄ dguunt rū á subsistea Divina, que aliena ē rū
nag hung: ng ex hac indistinctione sequit' ꝯfuo-
naāy, qd hęreticy ē; n̄ autꝫ errant, qā nag hung
á ꝓpria subsistea n̄ dguunt rū, in creatis affi-
ment, que nec somniarunt: sicut n̄ errant, nec
veri catholicę Ecclesię alumni desinunt ēē, qui
fide fatent' subsisteā in Divinis ánaā ēē indistctā
ob.

Objs 2° pro Schotistis: subsis-
tea stat in eo qd naa sit inonicabilis alteri, qd
sit toty, et ñ pars; qd sit in se, et ñ in alio; sd eē
inonicabilẹ, ñ eē ptẹ, et ñ eē in alio ē quid negaty:
g°. Dquo mg: stat fzr ostitivè, ngo; illavè, onota
tivè, et ex coenti, odo. En discrimen nñẹ senteẹ á
sentea schotistary: illi subsisteẹ ponunt fzr in
duplici negaõe; altera aptitudinali, quẹ impõa
ad onicaonẹ cy alio; altera aũli; quẹ ē aulis ñ
onicaõ cy alio; Nos võ subsisteẹ ponimus fzr o-
stitivè in ipsa rei entate, qnus hēt in se, et p̃-
se raonẹ totius, quẹ dy hēt, dicitur utiq careẹ aulẹ
uonis ad aliud; verũ careẹ istẹ dicitr ñ ostitivè,
et fzr, sd ex coenti, onotativè, et illavè. Discriẽ
hanc agnovére inẹ Durandi et Schoãy senteẹ
Eminent.mus Cardinalis Cienfuegos, et acutissimus
Vasques.

Dices: intlã aulĩ ngaõe uonis ad aliud,
174 intelligit naa huña habere raonẹ totius; sd hoc
p̃ nos é eẽ subsistenẹ: g°. Pbr mar: illa ngaõe in-
tlã, intelligit reẹ ñ eẽ in alio; sd ñ eẽ in alio é ha-
bere raonẹ totius: g°. Dquo mg. intelligit fzr ha-
bere raonẹ totius, ngo; illavè, odo. Et sub eisdẹ
tẽis ad mĩ p̃baonis. Illa ngaõe intlã, intelligit
narió subty cujus é negaõ; p̃ subty g° naa intelli-
git fzr subsistens; p̃ negaonẹ illavè, qnus ex-
illa

ex illa ngaone inferimus subty eẽ in se, et p̃-
se opleṫy, qd é eẽ fzr subsistens. Si quæras: p̃
quid naa á supposito disguat.r? Resdeo, ñ dquirẽ,
sd sm fzr, qnus suppoty fzr dicit opleonẹ, quẹ
naã fzr ut talis ñ importat, ut satis ex dictis
liquet.

Pro opleone observa 1°. qd naa in p̃senti
ñ sumit in eo rigore, et acceptione, quẹ
diximus in phyca; sd p̃ toto ex mãa, fra, et
uõne, qd p̃iy é elicitivy operaony: unde
ut bene Pr. Benedictis observat, subsista nil
addit suprẹ naẹ, neq p̃ moy virtutis, neq p̃-
moy odionis ad operandy narió. 2°. ex D° Tha
1a pte, quæst.e 29 art. 1° ad 5y: qd aã separata
ñ habuit p̃p̃riẹ subsisteẹ, qã adhuc raonẹ hēt ptis,
eo qd ex se, et naa sua ordinet.r ad uny ostituen-
dy cy mãa. Hinc subsistẽas p̃tiales, per quas
ptes sa oposti substaalis subsistant, implica-
re diximus, qã tan rugnat, toty eẽ p̃tẹ, quẹ sub-
sisteẹ eẽ p̃tialẹ, cy in sua raone dicat totalitatẹ,
et integritatẹ, ut dicty é. Hinc dices etiã: qd naa
á pte rei existens, expoliari ñ p̃t oĩ subsistẽaẹ -
vel é alteri unita, et tunc p̃ illius subsisteẹ sub-
sistet, vel ñ, et habebit p̃p̃riẹ subsisteẹ.

3°. qd nul-
la p̃sona creata trare p̃t alienẹ naẹ, qã hoc
ẽp-